

Arrest

nr. 301 640 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 13 juni 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidige derde verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd enerzijds geen geloof gehecht aan verzoeksters vrees voor de voormalige schoonfamilie van haar echtgenoot A.D., anderzijds werd geoordeeld dat zij en haar echtgenoot zich voor de door hen geschetste problemen beroep kunnen doen op bescherming en hulp van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidig derde verzoek verwijst verzoekster opnieuw naar dezelfde problemen als haar echtgenoot A.D. met diens voormalige schoonfamilie. Daarnaast heeft zij ook schrik voor haar eigen familie omdat zij haar huwelijk nooit aanvaard heeft. Zij stelt tevens dat haar dochter E. mishandeld werd in Albanië en heel gestresseerd is. Tenslotte vreest verzoekster dat zij als alleenstaande vrouw met een kind en met een kwetsbaar psychologisch profiel slecht gepercipieerd zal worden in Albanië.

Ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek legt verzoekster een medisch attest d.d. 28 mei 2023 neer alsook een verslag van de Zwitserse asielorganisatie OSAR in verband met corrupte en bloedwraak in Albanië.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Wat betreft haar vrees voor haar leven en dat van haar kinderen omdat haar echtgenoot het voorwerp is van een vendetta, wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster zich integraal steunt op de motieven van haar echtgenoot A.D.. Hierover bemerkt de commissaris-generaal dat deze bedreiging hetzelfde probleem betreft zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft aangehaald en hij geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling hierover, met name dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn vrees om bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden door de familie van zijn voormalige echtgenote en hij geen overtuigende elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij voor deze aangevoerde problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Waar zij aanvoert ook represailles van haar eigen familie te vrezen omdat zij haar huwelijk niet hebben geaccepteerd, oordeelt de commissaris-generaal dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Aangezien zij België sinds haar eerste verzoek niet verlaten heeft en aangezien zij geen enkel contact meer heeft met haar familie en niet eens weet of ze nog in leven zijn (Verklaring volgend verzoek vraag 16 en 22), is het niet geloofwaardig dat verzoekster nu plots problemen met haar familie blijkt te hebben die zij niet eerder kon aanhalen. Ook de verklaring dat haar dochter E. in Albanië mishandeld werd, is een vage post-hoc bewering die verzoekster niet concretiseert en die zij op geen enkel ander moment aanhaalde. Wat betreft haar stelling dat zij als alleenstaande vrouw met een kind slecht zal gepercipieerd worden bij terugkeer naar Albanië, bemerkt de commissaris-generaal dat zij nog steeds getrouwd is met A.D., die tevens de vader is van haar jongste kind. Vermits het volgend verzoek van haar echtgenoot eveneens niet-ontvankelijk werd verklaard, kan er van uitgegaan worden dat zij samen met hem terugkeert naar Albanië.

Onder verwijzing naar de COI Focus van 15 december 2022 betreffende de algemene situatie in Albanië oordeelt de commissaris-generaal nog dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië

opererende autoriteiten aan alles onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij hier desgevallend geen beroep op zou kunnen doen.

De door verzoekster neergelegde documenten buigen hoger gedane overwegingen niet om. Dat vrouwen volgens de door haar neergelegde rapporten ook het slachtoffer kunnen zijn van vendetta's in Albanië, toont niet aan dat ook zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. De door haar ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door medische attesten, houden op zich geen verband met de criteria bepaald in de artikel 48/3 en 48/4.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het pomen van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In de mate verzoekster van mening is dat haar psychologische problemen zoals vastgesteld in het medisch attest d.d. 28 mei 2023 de vastgestelde tekortkomingen in haar verklaringen (zowel in het kader van haar eerdere verzoeken als in het kader van haar huidig verzoek) uitlegt, toont zij dit niet concreet aan. Uit het medisch attest, waarin slechts summier wordt geattesteerd dat zij psychische problemen kent en verwezen wordt naar haar ongewenst huwelijk, kan vooreerst niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar psychologische problemen en het nemen van medicatie in de behandeling van deze problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen of dat hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Er kan uit dit attest niet blijken dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast zodat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op haar geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster in het kader van haar eerste beschermingsverzoek in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. In het kader van haar huidig beschermingsverzoek werd het persoonlijk onderhoud beëindigd omdat verzoekster aangaf onvoldoende kracht te hebben om het onderhoud verder te zetten (NPO 3 mei 2023, p. 4-5). Daarop werd haar de kans geboden haar asielmotieven uiteen te zetten in een schriftelijke vragenlijst. Uit deze vragenlijst blijkt dat verzoekster in staat was om haar vluchtrelaas op een functionele manier schriftelijk uiteen te zetten. Bovendien wordt geen gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Gelet op voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat haar psychische problemen aan de basis liggen van de tekortkomingen in haar verklaringen waaronder haar a posteriori verklaringen wat betreft haar vrees voor haar eigen familie en het misbruik van haar dochter. Er liggen overigens geen nieuwe medische attesten voor.

Verder moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve bron van informatie, quod in casu. Bijgevolg meent de Raad dat in dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Dat verzoekster psychologische problemen kent, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen. Uit het bijgebrachte medische attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen.

Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie aangaande geweld tegen vrouwen volstaat in deze niet, nu terdege vastgesteld wordt door de commissaris-generaal (zoals samengevat onder punt 4) dat verzoekster er niet in slaagt de concrete problemen zij zou hebben, aannemelijk te maken.

6. In de mate zij verdere psychologische opvolging behoeft, toont verzoekster niet aan dat zij in Albanië om vluchtelingenrechtelijke redenen geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. In zoverre uit de bijgebrachte landeninformatie kan blijken dat de geestelijke gezondheidszorg in Albanië pijnpunten kent, houdt dit kwaliteitsverschil met de zorg verleend in het Westen geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. De Raad wijst erop dat verzoekster voor een beoordeling van haar medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate verzoekster aanvoert dat zij in geval van terugkeer naar Albanië negatief zal worden gepercipieerd omwille van haar psychologische problemen, brengt zij geen objectieve elementen of landeninformatie bij die deze bewering staven. Wat betreft de verwijzing naar zijn arrest nr. 282 458, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen en die betrekking hebben op een verzoeker afkomstig uit Guinee, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Los daarvan wijst de Raad erop dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een situatie die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel in het medisch attest wordt vermeldt dat verzoekster reeds sinds haar 17^e psychische problemen kent, maakte zij nooit eerder melding van problemen of een negatieve houding naar haar toe omwille van deze psychische problemen. Noch in het kader van haar eerste beschermingsverzoek noch in het kader van haar huidig beschermingsverzoek bracht zij deze problematiek bij de asielinstanties te berde.

Alles samengenomen maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij in het verleden gestigmatiseerd werd en reeds geconfronteerd werd met dermate ernstige of systematische discriminatie omwille van haar psychische problemen. Evenmin brengt zij geloofwaardige en zwaarwichtige elementen bij die erop wijzen dat zij in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen bij terugkeer naar Albanië.

8. Door verder louter te volharden in haar vrees voor de familie van de voormalige echtgenoot van haar partner, slaagt verzoekster er niet in de eerder gedane beoordeling door het CGVS in het kader van haar eerste beschermingsverzoek omtrent ongeloofwaardigheid van deze voorgehouden problemen en de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië in een ander daglicht te stellen.

9. In de bestreden beslissing refereert verwerende partij naar de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 15 december 2022 waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De door verzoekster bijgebrachte informatie werpt hierop geenszins een ander licht nu deze ofwel verouderd is ofwel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse betreffende de beschermingsmogelijkheden in Albanië is gesteund.

Er kan dan ook wel degelijk besloten worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Met een algemene verwijzing naar corruptie toont verzoekster niet concreet aan dat de Albanese overheden in haar geval niet bij machte of onwillige zouden zijn om haar met betrekking tot de beweerde problemen zoals ook aangehaald door haar echtgenoot alsook met betrekking tot de beweerde represailles van haar eigen familie, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

11. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoeksters echtgenoot, gekend onder rolnummer 296 560, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoekster te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 296 560 en 296 554 (volgnr. 29) worden samen opgeroepen en met akkoord van beide partijen samen behandeld.

Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van hun verzoeken om te worden gehoord, wijzen verzoekers er in eerste instantie op dat zij sinds ongeveer een maand uit elkaar zijn gegaan en dus geen koppel meer vormen. Hierdoor is er sprake van een gewijzigde situatie, waarbij specifiek de situatie van verzoekster als alleenstaande moeder bij terugkeer naar haar land van herkomst nader dient te worden onderzocht. Verzoekster wijst erop dat zij – ook in België – wordt bedreigd door toedoen van de ex-echtgenote van verzoeker en dat het in haar land van herkomst erg moeilijk is om hiertegen bescherming te verkrijgen vanwege de autoriteiten. Verzoeker wijst op de problematische relatie met en de bedreigingen vanwege zijn ex-echtgenote en op het huiselijk geweld waarvoor hij ten onrechte werd veroordeeld en thans is vrijgesteld onder voorwaarden. Verzoekers besluiten dat zij steeds gelijklopende verklaringen hebben afgelegd, dat deze gegrond zijn en dus aanleiding moeten geven tot het toekennen van een beschermingsstatus. Verder bevraagd door de voorzitter, licht verzoekster nog toe dat zij, behalve door de ex-echtgenote van verzoeker, ook wordt bedreigd door haar eigen familie, meer

bepaald door haar broer. Zij stelt te vermoeden dat dit is omdat zij werd uitgetrouwde, maar niet wilde trouwen en stelt dat zij voor de bedreigingen in België klacht heeft neergelegd bij de politie. Verzoekster stelt dagelijks berichten te krijgen op haar telefoon en deze desgewenst te kunnen laten zien; reden ook waarom zij niet meer actief is op sociale media. Zij besluit dat zij nergens naartoe kan: als zij zelfs in België al wordt bedreigd, is een terugkeer naar Albanië volledig uitgesloten. Verzoeker wenst geen bijkomende verklaringen af te leggen en verwijst naar de stukken van zijn dossier.”

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster op 25 oktober 2023 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie.

In voormelde op 25 oktober 2023 ingediende vraag tot horen vraagt verzoekster niet slechts gehoord te worden, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

4.2. Ter terechtzitting wijzen verzoekster en de heer A. D., in voormeld proces-verbaal van terechtzitting benoemd als verzoeker, erop dat zij sinds ongeveer een maand uit elkaar zijn gegaan en dus geen koppel meer vormen. Hierdoor is er sprake van een gewijzigde situatie, zo betogen zij verder, waarbij specifiek de situatie van verzoekster als alleenstaande moeder bij terugkeer naar haar land van herkomst nader dient te worden onderzocht.

Nog daargelaten de vaststelling dat de beëindiging van de relatie een loutere bewering betreft die niet in het minst wordt onderbouwd, merkt de Raad op dat noch verzoekster, noch de heer A. D. concrete elementen bijbrengen waaruit zou blijken waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden verzoekster in haar land van herkomst zou worden vervolgd of gevisieerd omwille van haar situatie als alleenstaande moeder. Het louter poneren dat haar gewijzigde situatie als alleenstaande moeder nader moet worden onderzocht zonder concreet toe te lichten waarom haar hoedanigheid van alleenstaande moeder aanleiding zou geven tot vervolging of ernstige schade, zoals bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijken geen ernstige aanwijzingen die aannemelijk maken dat alleenstaande vrouwen in Albanië actueel systematisch en a priori het voorwerp zijn van vervolging of ernstige schade door toedoen van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven een alleenstaande vrouw te zijn in Albanië, volstaat op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulke vrees of zulk risico dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het poneren dat haar situatie als alleenstaande vrouw nader moet worden onderzocht, zonder dit echter verder toe te lichten.

Evenmin toont zij aan dat zij omwille van haar hoedanigheid van alleenstaande vrouw riskeert te worden gestigmatiseerd of gediscrimineerd. Los daarvan kan ook in dit kader worden aangestipt dat het ontzeggen van bepaalde rechten, een discriminerende behandeling of stigmatisering op zich geen vervolging of ernstige schade inhouden. Om tot internationale bescherming te leiden, moet het ontzeggen van rechten, de discriminatie of stigmatisering van die aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een situatie die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekster maakt geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie of stigmatisering loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Voorts toont verzoekster hoe dan ook niet concreet aan dat de Albanese overheden in haar geval niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden in het geval zich eventuele toekomstige problemen in die zin zouden voordoen bij een terugkeer naar Albanië.

4.3. Waar zij er verder op wijst dat zij – ook in België – wordt bedreigd door toedoen van de ex-echtgenote van de heer A. D. en dat het in haar land van herkomst erg moeilijk is om hiertegen bescherming te

verkrijgen vanwege de autoriteiten, komt verzoekster niet verder dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie waarover in voormelde beschikking reeds een standpunt werd ingenomen. Zo wordt geëit dat verzoekster zich integraal steunt op de motieven van de heer A. D., dat voormelde heer geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling door de commissaris-generaal in het kader van een eerste beschermingsverzoek dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn vrees om bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden door de familie van zijn voormalige echtgenote en hij geen overtuigende elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij voor deze aangevoerde problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekster niet concreet aantoot dat de Albanese overheden in haar geval niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot de beweerdde problemen zoals ook aangehaald door de heer A. D., daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Hoewel het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom, beperkt verzoekster zich ter terechtzitting tot het herhalen van elementen en het louter aangeven een andere mening te zijn toegedaan zonder in concreto in te gaan op voormelde motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Dergelijk betoog is dan ook niet van aard de reeds gedane beoordeling om te buigen.

Waar verzoekster en de heer A.D. voorts menen dat zij steeds gelijklopende verklaringen hebben afgelegd, dat deze gegrond zijn en dus aanleiding moeten geven tot het toekennen van een beschermingsstatus, geven zij eveneens slechts aan het niet eens te zijn, wat niet volstaat om de gemotiveerde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Ook hiermee weerlegt verzoekster noch de motieven van de bestreden beslissing, noch de gronden van voormelde beschikking in concreto. In de mate dat verzoekster en de heer A.D. doelen op de vaststelling dat in het kader van de eerste beschermingsverzoek tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over de problemen tussen de voormalige echtgenote van de heer A. D. en verzoekster, kan nog worden aangestipt dat de Raad niet bevoegd is om, naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, als vaststaand moet worden beschouwd. Dit geldt behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In voormelde beschikking wordt omstandig toegelicht dat verzoekster er niet in slaagt dergelijk element aan te reiken en haar betoog ter terechtzitting doet hierover niet anders denken.

4.4. Verder bevraagd door de voorzitter, licht verzoekster nog toe dat zij, behalve door de ex-echtgenote van verzoeker, ook wordt bedreigd door haar eigen familie, meer bepaald door haar broer. Zij geeft aan te vermoeden dat dit is omdat zij werd uitgehewelikt, maar niet wilde trouwen.

In voormelde beschikking wordt echter met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing steunend op verzoeksters verklaringen vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster nu plots problemen met haar familie blijkt te hebben die zij niet eerder kon aanhalen. Dit aangezien zij België sinds haar eerste verzoek niet heeft verlaten, zij geen enkel contact meer heeft met haar familie en aangezien blijkt dat zij niet eens weet of ze nog in leven zijn. Verzoekster gaat hier met haar betoog ter terechtzitting niet op in. Door thans het vermoeden te uiten waarom zij meent te worden bedreigd, komt zij niet verder dan een vage a posteriori hypothese. Dat zij klacht zou hebben ingediend in België, betreft eveneens een loutere bewering en blijkt nergens uit. Door aan te geven dat zij dagelijks berichten krijgt op haar telefoon, deze desgewenst kan laten zien en te stellen dat zij niet meer actief is op sociale media, kan zij voormelde vaststellingen niet bijsturen. Verzoekster blijft zich beperken tot vage en weinige concrete verklaringen. Zij toont met haar betoog voorts hoe dan ook niet in concreto aan dat de Albanese overheden in haar geval niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot de beweerdde problemen zoals de beweerdde represailles van haar eigen familie, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Haar besluit dat zij nergens naartoe kan en dat, als zij zelfs in België al wordt bedreigd, een terugkeer naar Albanië volledig is uitgesloten, kan dus niet worden gevolgd. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in een nieuw element aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4.5. Wat betreft het betoog gevoerd door de heer A. D., benoemd als verzoeker in het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023, kan worden verwezen naar het arrest nr. 301 639 van 15 februari 2024, geveld naar aanleiding van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming, dossier gekend onder het rolnummer X.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster bij haar huidig derde beschermingsverzoek geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES